

ikke give det ærede Medlem Ret, naar han siger, at dette Forslag fra Ministerens Side er B til det A, der blev givet af Folkethinget gjennem de tre Love, hvoraf de to blev bevilgede i 1876, den tredje i 1877; thi Forholdet er jo dette, at disse to Love, hvad jeg allerede dengang gjorde gjældende, udelukkende giver Regjeringen Lov til at have Sekondlieutenanter; men Sekondlieutenanter ere isølge Sværnsloven ingenlunde Officerer, som forudfattes beholde til Tjenesten. Skulde der ansøres Noget for den Konsekvents eller Forbindelse, som det ærede Medlem ansøgte, vilde jeg snarere ansøge det Samme, som han ansøgte ved 1ste Behandling, at Ministeren fremsatte som Argument for, at vi skulde gaa ind paa disse Udviklinger af Søofficersskolen, at han antog, at, naar Sværnsloven gik igjennem, vilde vi faae Brug for de Officerer, som han nu ikke kan bruge. Dette er imidlertid ikke noget Argument for at give det nu, da Sværnsloven ikke er gaaet igjennem. Vi har gjort det muligt, at Officererne ere forhaanden, naar Sværnsloven engang gaar igjennem; men lad os faa vente nu med at gjøre dem til faste Officerer, indtil denne Ordning er truffet. Derom er det Uenigheden dreier sig mellem det ærede Medlem og mig. Jeg mener, at vi skulde vente, indtil Betingelsen er opfyldt, indtil Sværnsloven er gaaet igjennem og ikke gjøre det forinden; vi skulde efter min Mening ikke gaa ind paa denne stykkevis Reformering, hvor vi fra vor Side gjøre Krigsbestyrelsen Indrømmelser, uden at faae Noget til Gjengjæld. Jeg har ellers Intet mod stykkevis Reformen, naar man kan faae dem paa den Maade, at man kan faae Noget derfor; men naar vi ikke faae det, saa er det urigtigt at komme ind paa saadanne stykkevis Reformen paa organisatoriske Omraader. Det ærede Medlem vil ikke have, at jeg skal sammenligne det med den Bevilling, vi negtede i gaar. Det, der dengang var Tale om, var om Arbejderne, som man kunde lade være at affædige, men her er der Tale om Officerer, som man maaske ikke kan lade være at affædige. Men det ærede Medlem maa undskyld mig, det Bæsentlige, det, som det kommer an paa, er ikke, om det er Officerer eller Arbejdere, men Spørgsmaalet er, hvorvidt det overhovedet er Praxis og god Praxis at give Bevillinger paa Finantsloven, som maaske ikke bruges. Det ærede Medlem ansøger som Exempel, at, naar der ved Universitetet er en Professorplads ledig, negte vi ikke Sagen. Det er meget rigtigt; til Posten, der ere normerede ved Lov, negte vi ikke Sagen, thi det kunne vi ikke gjøre. Det er en Praxis ved alle mulige Embeder, at, fordi et Embede fortiden ikke er besat, negte vi ikke Sagen; men her er der ikke Tale om et saadant Tilfælde. Her er der ikke Tale om at bevilge Gage til lovbestemte, ikke besatte Embeder, men om at bevilge Penge til Officerer, som muligvis ud over det lovbestemte Antal skulle have til

Tjeneste næste Aar, men om hvilke man endnu ikke veed, om de ere nødvendige. Hvor usikkert det er, hvor lidt givet det er, at de skulde bruges, fremgaar af, at allerede det Tale, der her er Tale om, bliver forkert. Nu fornylig ved Admiral Suenfons Afgang er der kommet en Balance i Marinen, en af disse Premierlieutenanter vil derfor blive ordinært ansat, uden at Bevilling vil blive nødvendig; allerede paa dette Punkt vilde vi altsaa komme til at give en Sum, som ikke bruges, og vi vide ikke det Mindste om, om det ikke vil ske med adskillige Andre i Aarets Løb. Det pleie vi imidlertid ikke at gjøre; vi have i Almindelighed ikke blot med personlige Bevillinger til Ansættelser, men i det Hele taget holdt os til, at vi ikke give Andet end det Nødvendige. Skulde da enten lovbestemte Forhold eller Naturbegivenheder gjøre Overstridelser nødvendige, maa de søges bevilgede paa en senere Tillægsbevilling. Det gjælder paa mangfoldige Positioner paa Finantsloven, man behøver blot at se Krigsministeriets Budget efter, hvor der hvert Aar fra Krigsbestyrelsen gjøres gjældende: Vi maa have Mere, fordi vi i Aarets Løb rimeligvis bruge Mere, uden at man bestemt kan paavise hvor meget. Det have vi altid bestemt negtet, vi have altid sagt: Lad os holde os til Reglerne, skulde der blive brugt Mere, kan det søges paa Tillægsbevillingen, og lige saa bør vi gjøre her i dette Spørgsmaal om Premierlieutenanterne og de 6 Sekondlieutenanter i tre Maanedere. Spørgsmaalet er: Skulle vi paa Finantsloven give en Bevilling, som vi maaske ingen Brug have for, eller skulle vi følge den langt bedre Praxis og lade det være et Tillægsbevillingsspørgsmaal? — Med Hensyn til de to Sekondlieutenanter skal jeg ikke gjentage Alt, hvad jeg har sagt før, thi der er hverken fra Finantsudvalgets ærede Formand (Berg) eller fra Mindretallets Ordførers Side (Scavenius) fremkommet Noget, som jeg ikke allerede har imødegaaet. Det indrømmedes dog af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), at den finantsielle Besparelse er en Illusion, det kan tværtimod blive et finantsielt Tab. Nu trøster man sig ganske vist med, at dette finantsielle Tab maaske vil blive temmelig lille, fordi man siger, at det er muligt, at disse Sekondlieutenanter efterhaanden kunne blive Premierlieutenanter, saa at man kan blive af med disse 6. Det forholder sig imidlertid neppe saaledes; har man først faaet dem, bliver man vanskelig af med dem. Summen, som der kan spares ved Orlovspengene, er, som det ærede Medlem sagde, lidt over 4,000 Kr.; men for det Første er Beparelsen illusorisk, hvis vi ikke blive ved at holde disse ekstra Sekondlieutenanter til Tjeneste. Beslutte vi om et Par Aar ikke mere at holde dem til Tjeneste, men at lade dem gaa af, maa vi foruden Sagen, de have faaet, som vi kunde have været fri for, give dem de Orlovs-